

Balada

I a la Ciutat de Nàpols, hi ha una presó,
la vida mia,
hi ha una presó
La vida mia, la vida amor.
De mil i cinc-cents presos estau los presos tots,
la vida mia,
estau los presos tots,
la vida mia, la vida amor.
El qui és el que el guia és el més valent de tots,
la mare mia,
és el més valent de tots,
la vida mia, la vida amor.
Fora menjar ni beure, només un rosegó,
la vida mia,
només un rosegó,
la vida mia, la vida amor.
La dama està en finestra, i escolta la cançó,
la vida mia,
escolta la cançó,
la vida mia, la vida amor.
Els presos que cantaven ja no cantaren, no,
la vida mia,
ja no cantaren, no,
la vida mia, la vida amor.
—I mon pare, lo mon pare, els presos que ja canten
direu què en fareu vós?,
la mare mia,
direu què en fareu vós?
la mare mia, la vida amor.
—Demà serà dissabte i los penjarem a tots,
la mare mia,
los penjarem a tots,
la vida mia, la vida amor.
—I aquell que els el que els guia direu què en fareu vós?,
la mare mia,
direu què en fareu vós?,
la mare mia, la mare amor.
—Ma filla Margalida, serà el primer de tots,
la mare mia,
Oh, mare mia, oh, mare amor.

I li diu... I llavor, acaba... Jo no me'n record, eh. Només sé... I llavonses acaba i diu eh...:

—Mon pare, penjau-me a mi i tot,
la mare mia, la mare amor.

Com qui dir: «Penjau-me amb ells.» I son pare va dir que, si era lo que volia, la penjaria.

Informant: Antoni Llompart Cifre, 80 anys, Pollença